

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Indøvelse i Christendom

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. I.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ic-txt-shoot-idf36a1f75-32b3-4fe6-a92c-d90bab2157c3.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Sagen er denne. Ved den idelige Betragtning af Verdenshistorien og Slægtens Historie, ved den idelige Tale om verdenshistorisk Betragtning o. s. v., har man tilsidst faaet det kun altfor let paa Gled med uden videre at tage Christendommen til Indtægt for Verdenshistorien, man har faaet det til at være ganske i sin Orden, at Christendommen bliver en Udvikling indenfor Bestemmelsen: Menneske-Slægten. Man har reent glemmt, at Christi Liv paa Jorden (og dette er Christendommen, forskjellig fra de Christnes Historie, eller Historien om de Christnes Liv, Levnet, Skjebne, item Kjetternes, item Videnskabens) er den hellige Historie, der ikke maa forvexles med Slægtens og Verdenshistorien. Man har reent glemmt Gud-Menneskets væsentlige Ueensartethed med hvert andet enkelt Menneske samt med hele Slægten. Man har reent glemmt, at Christendommen væsentligen forholder sig til Evigheden, at Livet her paa Jorden er, for at erindre om en tidligere Udvikling, for hver Enkelt især af de utallige Millioner, der have levet og skulle leve, Prøvens Tid. Det er vistnok Christendommens Mening, at den vil forkyndes for Alle, men følger deraf, at det nogensinde har været dens Mening, at det skulde skee, at Alle antog den og bleve sande Christne? Hvis saa var, da maa man, at jeg saa skal sige, ikke ret have seet sig for i Guds Raad den Gang det fra Evighed blev besluttet, at Christus skulde komme til Verden, Christus der forkyndte, at dette Liv her paa Jorden er Prøvens Tid. Eet af to: enten har det været Styrelsens Tanke (hvad den i sin Forudvidenhed vel kan være vidende om, at det vil skee, medens dog Menneskene bære Skylden for, at det skeer), at det Tilfælde aldrig vilde indtræde, at til en given Tid Alle eller blot det største Antal bleve sande Christne; eller ogsaa har Styrelsen ikke seet langt nok, thi naar det Tilfælde er indtraadt, at virkelig Alle ere i Sandhed Christne, saa er dette Liv ikke længere Prøvens Tid. Prøven er nemlig Selvfornægtelse, det at fornægte sig selv; det at være Christen er Prøven, og det at være Christen er at fornægte sig selv. Men naar virkelig til en given Tid Alle ere sande Christne, saa er der ingen Selvfornægtelse forbunden med at være Christen, i det mindste ikke den christelige Selvfornægtelse. Mag.Kierkegaard har (i Slutningen af første Deel af » *Kjerlighedens Gjerninger*«) viist, hvad der forstaaes ved christelig Selvfornægtelse, at denne kun er, hvor der er Dobbelt-Fare, at den anden Fare, den at man lider fordi man fornægter sig selv, er den afgjørende Bestemmelse. Men denne Fare maa nødvendigviis bortfalde, hvis til den Tid, paa hvilken jeg lever, Alle ere sande Christne; thi da vil jo Alt uden om mig være idel Opmuntring og Tilskyndelse for mig til ogsaa at blive den sande Christen. Og naar saa er, dersom jeg levede under saadanne Forhold, saa er det mig og mit Liv betræffende ikke Sandhed at kalde dette Liv i christelig Forstand – og det er jo Christendommen, der er Opfinder af dette Udtryk – Prøvens Tid. Nei, saa har Styrelsen virkelig ikke forstaaet sig paa at lægge en Prøve an; den har overseet eet Tilfælde, overseet Muligheden af dets Indtræden, et Tilfælde der kunde vende op og ned paa hele dens Hensigt med Christendommen.